

Kız ve Kapibara

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Kapibara

Aysel Banu YAVUZAL

Isabel sulak alan koruma alanının kenarında duruyordu; sarı yağmur çizmeleri yumuşak, çamurlu patıkaya biraz gömülmüştü. Turkuaz çantasını sımsıkı tuttu ve güneşin altında parlayan geniş, sığ suya baktı. Uzun otlar salınıyor, kuşlar saklı yerlerden ötüyordu. Her şey yeni ve biraz da vahşi hissettiriyordu. Derin bir nefes aldı ve ileri bir adım attı.

Güler yüzlü, uzun boylu bir bakıcı onu karşılamaya geldi. Haki renkli korucu gömleğinin kolları kıvrılmıştı ve boynunda yeşil bir askı kartı asılıydı. 'Hoş geldin, Isabel! Ben Mara,' dedi. 'Buradaki hayvanlarla ben ilgileniyorum.' Isabel başını salladı, koyu kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Daha önce hiç koruma alanına gelmemiştir ve soracak çok sorusu vardı.

Mara, Isabel'i suyun üzerinde kıvrılan ahşap bir yürüyüş yolundan geçirdi. 'Bak,' diye fısıldadı Mara, parmağıyla işaret ederek. Sazların yanındaki gölgede, dağınık kızıl-kahverengi tüylü, iri, yuvarlak bir hayvan yatıyordu. Küt burnu patilerinin üzerinde dinleniyor, minik kulakları seğiriyordu. Boynunda yumuşak yeşil bir bant vardı. 'Bu Cocoa,' dedi Mara. 'O bizim en sakın kapibaramız.' Isabel hayranlıkla baktı.

Cocoa uykulu gözlerini açtı ve doğrudan Isabel'e baktı. Kaçmadı, saklanmadı. Sadece yavaşça gözlerini kırptı, sanki dünyada hiç acelesi yokmuş gibi. Isabel göğsünde sıcacık bir kıpırtı hissetti. 'Benden korkmuyor,' diye fısıldadı. Mara gülümsedi. 'Kapibaralar doğaları gereği dost canlısıdır. Arkadaşlarıyla birlikte olmayı severler. Ama biz her zaman nazık olmalıyız.'

Mara, Isabel'in yanına diz çöktü. 'Kapibaralar suyu sever,' dedi. 'Serin kalmak için yüzer ve suya girerler. Ve arkadaşlıktan hoşlanırlar—diğer kapibaralarla ve bazen senin gibi nazık ziyaretçilerle.' Isabel, Cocoa'nın suyun kenarına doğru ağır ağır yürüyüşünü izledi. Sağlam kısa bacakları yuvarlak gövdesini kolayca taşıyordu. Hafif bir şıprıtyla gölete girdi. 'Vay,' diye soludu Isabel. 'Çok mutlu görünüyor.'

Cocoa yavaşça kürek çekti, burnu suyun hemen üstündeydi. Küçük koyu gözleri Isabel'in üzerindeydi, sanki 'Gel, izle' der gibiydi. Isabel yürüyüş yoluna oturdu, dizlerini kucakladı. Bağırmadı, su sıçratmadı. Sadece sessizce izledi. Mara başını salladı. 'Harika gidiyorsun,' dedi. 'Sakin olmak hayvanların kendini güvende hissetmesine yardımcı olur.' Isabel gülümsedi, aralıklı dişleriyle parlak bir gülüş oldu bu.

Yüzdükten sonra Cocoa sudan çıktı ve dağınık tüylerini silkeledi. Her yere su damlaları uçtu. Sonra paytak paytak yumuşak bir çimen parçasına yürüdü ve mutlu bir iç çekişle kendini yere bıraktı. Isabel eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı. 'Şimdi çok uyku,' dedi. 'Kapibaralar çok dinlenir,' diye açıkladı Mara. 'Yemeklerini sindirmek ve sağlıklı kalmak için sessiz zamana ihtiyaçları var.'

Isabel daha da yaklaşmak istedi ama Mara'nın sözlerini hatırladı. Kıpırdamadan durdu ve Cocoa'nın kendisine gelmesine izin verdi. Bir süre sonra Cocoa doğruldu ve oraya doğru yürüdü. Önce Isabel'in sarı çizmesini, sonra turkuaz çantasını kokladı. Isabel nefesini tuttu. 'Merhaba diyor,' diye fısıldadı Mara. 'Keşfetmesine izin ver. O da seni merak ediyor.'

Cocoa küt burnuyla Isabel'in eline dokundu. Sıcak ve biraz da bıyıklı hissettiriyordu. Isabel nazıkçe boynundaki banda dokundu. 'Yumuşak,' dedi. 'Neden takıyor?' Mara açıkladı: 'Yeşil bant, herkese onun burada yaşadığını ve bakıldığını söyler. Onu takip etmemize yardımcı olur.' Isabel başını salladı. 'Yani güvende,' dedi. 'Evet,' dedi Mara. 'Güvende ve seviliyor.'

Bütün öğleden sonra Isabel, Cocoa'yı izledi. Onun yüzdüğünü, dinlendiğini ve çimenleri kemirdiğini gördü. Diğer kapibaraların yanında kalmayı nasıl sevdiğini, her zaman arkadaşlarına yakın durduğunu fark etti. 'Gerçekten arkadaşlıktan hoşlanıyorlar,' dedi. Mara aynı fikirdeydi. 'Arkadaşlık onlar için önemli. Tıpkı bizim için olduğu gibi.' Isabel bunu düşündü. O da yeni bir arkadaş edinmiş gibi hissediyordu.

Güneş batmaya başlarken Isabel ayrılacağı için biraz üzüldü. Ama sonra bir fikir geldi aklına. 'Mara,' dedi, 'buradaki hayvanlar hakkında bir rehber hazırlayabilir miyim? Böylece diğer çocuklar da nasıl nazik ve şefkatli olacaklarını bilir?' Mara'nın yüzü aydınlandı. 'Ne harika bir fikir, Isabel! Bir rehber birçok ziyaretçiye yardımcı olur.' Isabel turkuaz çantasından bir defter çıkardı.

Isabel bir banka oturdu ve önce Cocoa'yı çizdi. Tüylerini kızıl-kahverengiye boyadı ve ona uyuklu gözler çizdi. Şöyle yazdı: 'Kapibaralar suyu ve arkadaşlarını sever. Sessizce izle. Nazik ol.' Sonra gördüğü diğer hayvanları çizdi—bir balıkçıl, bir kaplumbağa, bir yusufçuk. Her biri için nazik bir ipucu yazdı. Rehberi renkli ve parlak bir hal aldı.

Mara rehberine baktı ve sıcacık gülümsedi. 'Bu mükemmel, Isabel. Hayvanların neye ihtiyacı olduğunu gerçekten anlıyorsun.' Isabel'in gözleri parladı. Kendisiyle Cocoa'nın birlikte olduğu küçük bir resim çizdi, üstlerine de bir kalp koydu. En alta şöyle yazdı: 'Dostluk, başkalarının neye ihtiyacı olduğunu anladığımızda başlar.' Bu, hepsinin en önemli kuralı gibi hissettiriyordu.

Ayrılmadan önce Isabel, Cocoa'yı son bir kez ziyaret etti. Gölgede dinleniyordu, yeşil bandı tüylerinin üzerinde parlıyordu. 'Hoşça kal, Cocoa,' diye fısıldadı. 'Yakında geri geleceğim.' Cocoa yavaşça gözlerini kırptı, sanki anlamış gibiydi. Isabel mutlu ve doygun hissetti. Kapibaralar hakkında çok şey öğrenmişti—ve iyi bir arkadaş olmak hakkında da.

Eve dönerken Isabel rehberini sıkıca tuttu. Cocoa'nın sakin gözlerini ve su sevgisini düşündü. Nazik olmanın dostluğa nasıl kapı açtığını düşündü. Sarı çizmeleri su birikintilerinde şıyrıdadı ve gülümsedi. Sulak alan koruma alanı ona bir armağan vermişti—yeni bir arkadaş ve yeni bir bakış açısı.

O gece Isabel rehberini yatağının yanındaki sehpayı koydu. Rüyasında kapibaraların serin suda yüzdüğünü ve yumuşak çimenlerde dinlendiğini gördü. Sulak alan koruma alanına geri döneceğini biliyordu. Ve ne zaman yeni biriyle tanışsa—hayvan ya da insan—izleyeceğini, dinleyeceğini ve anlayacağını biliyordu. Çünkü dostluk böyle başlar.